

בש"פ 3421/24 - אמיתי שריף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3421/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: אמיתי שריף

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (כבוד השופט י' מינטקביץ) בעמ"י
15.04.2024-28081-04 מיום 15.04.2024

בשם המבקש: עו"ד ריהאם נסרה; עו"ד מיכל פומרנץ; עו"ד עינת פוגל
ליון

החלטה

- זוהי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט י' מינטקביץ) בעמ"י 15.04.2024-28081-04 מיום 15.04.2024, בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד הנשיא ש' הרבסט) במ"י 12521-04-24 מיום 05.04.2024. בהחלטה זו נקבע, כי המשיב ישוחרר ממעצר בכפוף למספר תנאים, וביניהם, איסור התקרבות "לתרגילים צבאיים או לשטח דרום הר-חברון" למשך 60 ימים.
- החלטת בית משפט השלום נומקה בכך שהמבקש נחשד, יחד עם חשודה נוספת, בעבירות של הפרעה לעובד ציבור והתנהגות העלולה להפר את שלום הציבור. זאת, כנלמד מחומר חקירה שהוגש לבית המשפט, אשר הצביע על כך שהמבקש הפריע לקיומו של תרגיל צבאי בדרום הר-חברון, באופן שהוביל לביטול התרגיל. בנסיבות אלו, נקבע כי אף שאין מקום למעצר לצורכי חקירה, הרי שיש מקום לקבוע תנאים לשם התמודדות עם המסוכנות הנובעת מהמעשים שיוחסו למבקש.
- עררו של המבקש לבית המשפט המחוזי - נדחה. נקבע כי:

"עיון בחומר החקירה מלמד, כי אכן [המבקש] נעצר לאחר שהפריע לתרגיל צבאי בכך שעמד מול חיילים וצילם אותם תוך שהצמיד אליהם מצלמה, באופן שחסם את דרכם ומנע מהם לבצע את התרגיל. משכך, אכן קיים חשד סביר לעבירות בהן נחשד [המבקש] - וקיימת מסוכנות כי ישוב ויבצע מעשים דומים.

בית משפט קמא היה ער לכך שאין חשש לשיבוש חקירה, ובהחלטתו הבהיר כי תנאי השחרור אותם הטיל נועדו לקדם את המסוכנות הנקודתית הטמונה [במבקש] ולא מעבר לכך. האיזון אותו ערך בית המשפט בין המסוכנות ובין חופש הביטוי וחופש התנועה של [המבקש] נראה לי ראוי, שכן מדובר בהרחקה לתקופה מדודה ממקום מוגדר.

נתתי דעתי לטענה כי החקירה הסתיימה, ועל כן אין מקום להותרת תנאי השחרור, אך כאמור למעלה, תנאי השחרור נועדו לקדם מסוכנות ולא חשש לשיבוש, ועל כן יש בהם טעם גם לאחר סיום החקירה."

4. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, המקרה דנן מעורר שאלה עקרונית באשר לסמכותו של בית המשפט להורות על שחרורו של חשוד בתנאים, וזאת כאשר הסתיימה החקירה וטרם הוגשה הצהרת תובע בהתאם לסעיף 17(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). לצד זאת, המבקש הלן על כך שבית משפט קמא סרב לצפות בסרטונים ובראיות נוספות שהגיעו לידי בא-כוחו רק לאחר הדיון בבית משפט השלום, מהן, כך נטען, ניתן ללמוד כי ההחלטה להרחיקו משטח דרום הר חברון, למשך 60 ימים, אינה מקיימת יחס מידתי למסוכנות המיוחסת לו. המבקש הוסיף וטען כי ההחלטה בעניינו מפלה אותו ביחס לאזרחים אמריקנים שעוכבו יחד עמו; וכן, כי החלטת המשטרה על מעצרו התקבלה על יסוד שיקולים זרים.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות ללא צורך בתשובה. הלכה עמנו כי רשות לערור בגלגול שלישי תינתן במשורה, במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר הדבר מתחייב כדי למנוע עיוות דין (בש"פ 3455/24 אבו עזא נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.04.2024)). מהטעמים שאפרט מיד, המקרה שלפניי אינו בא בגדרם של מקרים חריגים אלו.

6. תחילה לטענה העקרונית. לפי קו טיעון זה, משעה שהסתיימה החקירה בעניינו של המבקש וטרם הוגשה הצהרת תובע, בית משפט השלום כלל לא היה מוסמך לקבוע את תנאי שחרורו. לעניין זה הפנה המבקש לפסיקה של בתי המשפט המחוזיים שמהם הוא ביקש ללמוד כי בהתאם ללשון סעיף 17(ד) לחוק המעצרים, כמו גם לנוכח תכליתו, לא ניתן לקבוע את תנאי שחרור של חשוד שהסתיימה החקירה בעניינו, אם לא הוגשה בעניינו הצהרת תובע. ברם, טענה זו כבר נדונה על-ידי בית משפט זה ב-בש"פ 8874/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.01.2016), בהרכב שלושה, ונדחתה לגופה. באותו עניין נקבע, כי "אין חולק כיום, כי בית המשפט מוסמך לשחרר חשוד לחלופת מעצר בתנאים מגבילים, כאשר החקירה הסתיימה, וגם באין הצהרת תובע" (שם, פסקה 13). הנה כי כן, המקרה דנן אינו מעורר שאלה משפטית עקרונית שטרם הוכרעה בבית משפט זה.

7. בנוסף, איני סבור כי מתקיימים בעניינו שיקולי צדק שיהא בהם כדי להצדיק מתן רשות לערור.

8. חלק נכבד מהטענות שבפי המבקש נסמכות על ראיות חדשות שהגיעו לידי לאחר שניתנה החלטת בית משפט השלום. נטען, כי היה על בית המשפט המחוזי לעיין בראיות אלו, ובפרט בסרטון מזירת האירוע, וכי על בסיסן היה עליו לקבוע כי לא נשקפת מסוכנות מצד המבקש, ולמצער כי מסוכנותו אינה גבוהה במידה המצדיקה את קביעת תנאי שחרורו. זאת ועוד, טענת המבקש בדבר השיקולים הזרים שעמדו בבסיס מעצרו, הסתמכה על פרסום מיום 16.04.2024, קרי, יום לאחר שניתנה החלטת בית המשפט המחוזי. ברם, ככל שהמבקש סבור כי נתגלו עובדות חדשות שיש בהן להשפיע על ההחלטה שנתקבלה בעניינו (ומובן כי אינני קובע כי כך הוא המצב) - הרי שיש לבררן במסגרת בקשה לעיון חוזר, בהתאם להוראת סעיף 52(א) לחוק המעצרים; ולא במסגרת ערר על החלטת בית משפט השלום, שניתנה בהתאם לעובדות שהיו לפניו בעת מתן החלטתו.

9. יתר טענות המבקש אינן מקימות עילה למתן רשות לערור, ומשכך הבקשה נדחית. טענות המבקש שמורות לו במסגרת בקשה לעיון חוזר. מצדי, איני נוקט כל עמדה בעניין.

ניתנה היום, כ"ג בניסן התשפ"ד (1.5.2024).

שׁוֹפֵט
